

Sogneboere eller fremmede Sognepræster Afgang til Kirkebygningen og Kirkegaarden. Vælger man hiint, løsriver man Sognebaandsløserne fra den Kirke og Kirkegaard, hvor de retmæssig høre hjemme, og hvortil de maaskee igjen efter en kort Tids Forløb, f. Ex. ved en ny Præsts Bestikkelse, vende tilbage, paa lægger dem et stort og i visse Tilfælde, navnlig for Fattige, Spæde og Svage, noverkommeligt Besvær, og støder fremfor Alt paa store, maaskee uovervindelige Vanskeligheder med Hensyn til Forholdet til det andet Sogns Beboere og Gieren af dets Kirketiender. Der bliver da ikke Andet tilbage end at gaae den Bet, som baade det foreliggende Forslag og de tidligere Forsøg i denne Retning ere slaaede ind paa, nemlig at aabne Sognebaandsløserne Afgang til at benytte den Præst, til hvem de have sluttet sig, i deres egen Sognekirke og paa dens Kirkegaard. Den eneste Ulempe, som kunde tænkes at følge deraf, nemlig at denne Præst der ved oftere vilde komme til at forlade sit eget Sogn og maaskee kaste hadefuldt Splid ind i et fremmed, vil neppe vise sig i nogen synderlig Grad. Den største Tristelse ligger i saa Henseende i den af dette Forslags Vedtagelse aldeles uafhængige Ret for Præsterne til at deeltage i gudelige Forsamlinger i andre Sogne, og det er visnok saa langt fra, at den Omstændighed, at Kirkebygningen aabnes til Benyttelse for en fremmed Præst til de kirkelige Handlingers Fuldbgyrdelse, vil forsøge denne Tristelse, at det snarere maa antages, at Brugten af Kirken maa gjøre ham mere betænksom i hans hele Færd. I hvert Fald maa de kirkelige Dyrigheder jo kunne forebygges væsentlige Misbrug.

Udvalgets Fleertal maa derfor i det Hele tiltræde det foreliggende Forslag, men dog tilraade, at der nævnes de enkelte kirkelige Handlinger, som det skal angaae, og at det med Hensyn til Altergangen, gjøres afhængigt af Biskoppens og i Begrebstilfælde af Kirkeministerens Samtykke, hvorvidt Kirken maa benyttes dertil ved en anden Præst end den i Sognet ansatte. Et Fleertal af Udvalget (S. Høgsbro, P. Olsen og C. Petersen) ønskede vel, at der kunde gives en ligesaa udstrakt Ret med Hensyn til denne vigtige kirke-

lige Handling som til de andre, men troer dog at burde indkomme et Mindretals Ønske i modsat Retning, for derved at tilveiebringe den størst mulige Eenstemmighed og faae større Haab om Lovens heldige og gavnlige Værksettelse, og det saameget mere, som der til Altergangen ifølge Liturgien egentlig hører en fuldstændig Gudstjeneste. Fremdeles finder Udvalget, at der bør tilføies en egen Bestemmelse om Offeret til Kirkesangeren for at raade Bod paa den Uklarhed, der ellers vilde fremkomme efter Loven af 4de April 1855 § 6.

Udvalgets Mindretal (Faber) betragter ikke Loven af 4de April 1855 om Sognebaandsløsning som et Brud paa den bestaaende kirkelige Forsfatning, der hviler paa Sogneinddelingen og Sogneforbindelsen, men netop som en Bemyndelse af denne Forsfatning, idet denne Lov tillader de Enkelte, som for Samvittighedens Skyld ikke kunne benytte deres Sognepræst til Sjælesørger, at knytte sig til en anden Sognepræst; denne Lov giver saaledes Forskrifter for et Undtagelsestilfælde, men opstiller ikke nogen ny kirkelig Regel. Da nu endvidere enhver Præst er kaldet og befuldmægtiget til at forvalte Embedet i en bestemt Menighed og et bestemt Sogn, og Kirkebygningen i ethvert Sogn er bestemt for og overgivet til det der oprettede Embedes Udførelse, saa kan der af Loven af 4de April 1855 paa ingen Maade udledes nogen Ret for dem, der have løst Sognebaandet, til at kalde den i eet Embede og ved een Kirke befuldmægtigede Sognepræst til at udføre Embedet andetsteds, men saafremt de ere blevne enige med ham om at betjenes af ham som Sjælesørger, maae de søge ham der, hvor han er befuldmægtiget. Paa den anden Side oversees det ikke, at der kan gives Tilfælde, hvor et Billighedshensyn kan gjøre sig gjældende, saa at nogle Undtagelser kunne tillades; dette er navnlig Tilfældet med Begravelser paa Sognets Kirkegaard og dertil hørende Gravtale og om fornødent, Vigtale i Kirken; ligeledes, skøndt i langt mindre Grad, ved Barnebaab og endnu mindre, ved Ægtevielse; men aldrig bør Tilfældelsen udstrækkes saa vidt, at en enkelt eller